

LU NAS DE PICATAU.

A l'atge de quinze ans, Picatau 'via desjà fait sa frotjada. Eu fasia coma son pair, eu n'era pas de quilhs pus grands, mas eu 'via de bon'espanlas e eu era fòrt coma un cric.

Sos vesins l'aimavan perqu'eu era totjorn plasent e bien de servici. De l'avis de tots, eu 'via beucòp de qualitats. N-um li coneissia gaire qu'un defaut: qu'es qu'eu era gormand.

Quoiqu'eu ne sia ni brave ni òrre, Picatau 'via totparier pro d'agriament. Queu gròs garçon santable 'via lu tench fin e de bonas jautas. Mas çò qu'eu 'via de pus remarquable dins la figura, qu'era lu nas. Queu gròs tapon de viande fasia pensar ad una pompira «arliròsa». Eu li tenia la meitat de la figura. L'estiu, eu li servia d'ombrela. En plen còr de jorn, quand lu solelh crama la codena, eu metia un de sos chais au reir-lutz.

Coma de rason, Picatau se'n cresia. «Tant de gent, disia-t-eu, se contentarian de ne'n 'ver la meitat e mesmament lu quart!»

I a daus nas qu'um n'ausa pas portar. Semblen daus pitits còfres, daus ponchirons o daus pecons de marmita. D'autres son purnais o be tot plumats, vergelats, malandros e 'fecits d'arbalhons. Qu'es de paubra merchandia, coma n-um ditz.

Lu nas de Picatau n'era pas entau. Coma la bona frucha, eu 'via l'er sancier e apetissent. Mai d'un còp las moschas mai las becas l'aurian eitamnat si Jan las 'via pas viradas.

Lu nas de Picatau 'via l'er borges. Bien daus monsurs aurian volgut 'ver lu parier.

De mai, eu li era utile per bien de las chausas. Per lu trabalh, vos sabetz be qu'un grand carcan aisina mielhs qu'un

asnisson? E be, per los nas qu'es parier. Lu de Jan li rendia mielhs servici que lu vòstre, mai lu meu.

De tan loenh que quò sia, eu coneissia çò que podia e çò que sentia a bon. En aprupchant de la maison, eu prevenia Picatau que sa mair fasia lu torrìn, o be tot que la moleta friulava dins la paela. Eu sentia las flors de març o las p'itas maussas, mesma si 'las se cachavan sos las fuelhas e, los sers, darreir los plais, eu disia a son patron:

«Mesfia-te, aquí i a quauqua ren que ne fau pas chaupir.»

Quantben queu nas 'via-t-eu de qualitats que sos pariers n'an pas! Eu n'era pas despensier ni glerios coma beucòp d'autres. Eu ne 'via jamai tarvelat per sinar dau tabat e jamai ne 'via 'gut mestier de mochanas. En doas nifladas e dos còps de puenh son mestre lu mochava.

Lu nas de Picatau era prevenent. Quand un rume venia, eu l'avertissia d'avança en gotant o en estranudant.

Lu nas de Picatau era desgordit. Quante Jan s'entraupava qu'es totjorn se que 'ribava a terra lu prumier.

Lu nas de Picatau era fin coma un l-ambre. Eu coneissia si son patron 'via tròp begut e, coma eu 'via onta per se, eu venia si roge qu'un parpalh de roia.

Lu nas de Picatau li prusia quand lu temps se desrenjava. Volia-quò far auratge? Eu venia rosseau coma un lovis d'aur. Si quò devia esbraiar, eu s'esperissia; alaidonc, vos lu vesiatz si fresche qu'una ròsa. Mas los jorns que lu rosja-pau bufava e que lu temps coava la nevìa, queu gròs nas venia tot blu.

Lu nas de Picatau aimava l'odor dau vin. Quante Jan bevia, eu niflava coma un chavau que rossina. *Quoique* quò, eu 'via de la retenguda: per temps freg, eu fasia son possible per ne pas benesir lu vin.

Jan Picatau respectava son nas e ne'n prenia grand soenh. Un ser, totparier, eu li faguet 'ver 'n accident. Eu volia 'nar dins la chambra per dormir e, coma quò fasia brun, eu estendia las mans per davant se, de peur de se potonar. Jurtament, la pòrta era drubida. Quela traita passet entre sos braç. Lu

paubre nas, bona gent, ne'n trapet 'na planchonada que li faguet pissar lu sang.

«T'as bien frotjat, raça dau diable, li disset Picatau. Jamai n'auria cregut que t'aurias vengut pus long que mos dos braç. Aura, coma farai-ieu per embràçar las filhas?»